

VERESS MIKLÓS

Virág – Gyulának

*/... és dicsérvén a poézis hatalmát
Átnyújtott volna versemért egy almát./*
(Kosztolányi Dezső: Ének Virág Benedekről)

Most *teljes* már!... Tovább nem írhatod.
Állítottál egy *monumentumot*.
S a *versnek* csak? Volna veled vitám
(mint harminc éve is) – tegnapután.
Merthogy – szerinted – csupán az hibádzott,
aminek árnyékát magadra fázod,
ha didereg a tömérdek betű.
Nyugodj. Neked a semmi sem hiány,
mert így akartad? Látod: kész a Mű.
S nem is csak teljes, de tán túl is csordul,
mint hordód ama jó becei bortól.

Harmincas a könyv, mit rég nekem küldtél,
Mesterem, barátilag dedikáltan.
S beleborzongtam. Egy *jégarcú tündér*
hívott táncba a *semmi árnyékában*,
míg írtad így pincéd falainál:
„megfagy a fény is. Fürdik a halál.”
Mit idézgetem! Kívülről tudod,
s hogy ki alkotta e: *momentumot!*
Csak megdöbbsentem: ilyen egyszerű
a rombolás ihlett megalkotása,
hogy mindkettő egymás fordított mása!
A lényeg az, hogy készüljön a mű.

Ma már, hogy mindjárt én leszek a hetven,
– mint akkor Te – tán jobban értem én is,
hogy ama virágos és szent Poézis
miként lehet egyszersmind oly kegyetlen.
El is mesélném, hogyha nem haragszol:
mert egyre többet sétáltat az álom
a kamaszságillatú Kaposváron
a Szent Imre templomig, hol utolszor
találkoztunk – nem is oly hajdanán –,

s oly közel a Kovács Sebestyén utca:
hol nem a Semmi – Te vagy a hiány.
Ezt feledve, kísérlek haza vissza,
(nem úgy, mint elmulasztám legutóbb),
s betörve hozzád kosztolányimód,
versre hevülten felköszöntelek.
Te meg, mint ama hegyi szent öreg
alma helyett ám – átnyújtasz: egy diót.

Hegyi páva, kőtojásokkal